

Domácí pobožnost na Velký čtvrtek 9.4.2020

1. ÚVOD

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého Amen

Heslo dne:

On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. Žalm 111,4

2. PÍSEŇ:

<https://drive.google.com/open?id=17NVL5wpvTUVdeoGY50JzIST8dsPh5y26>

1. Já k Tobě, Pane, zřím a celým srdcem svým o milost lkám; po cestách šel jsem zlých, jak šarlat můj je hřích: ó, skryj mne v ranách svých a spas mne sám.
2. Od rána do noci kdybych lkal v nemoci, vše marné jest! Bychť prošel světa kruh, chtěl tak svůj splatit dluh, nic na to nedá Bůh: On svých má cest!
3. Tvá krev, ó, Ježíši, je oběť nejvyšší – smývá můj hřích. Ó, slyš a pojd' i vstříc, já toužím víc a víc zřít tvoji jasnou líc tam v nebesích.

3. ČTENÍ Z BOŽÍHO SLOVA – Židům 2, 10-18

Večer přišel Ježíš s Dvanácti. A když byli u stolu a jedli, řekl: „Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“ Zarmoutilo je to a začali se ho jeden po druhém ptát: „Snad ne já?“ Řekl jim: „Jeden ze Dvanácti, který se mnou namáčí chléb v téže míse. Syn člověka odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu, který Syna člověka zrazuje. Pro toho by bylo lépe, kdyby se byl vůbec nenarodil.“ Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dával jim se slovy: „Vezměte, toto jest mé tělo.“ Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „Toto jest má krev, která zpečetňuje smlouvu a prolévá se za mnohé. Amen, pravím vám, že nebudu již pít z plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu pít nový kalich v Božím království.“ Když zazpívali chvalozpěv, šli na Olivovou horu.

4. APOŠTOLSKÉ VYZNÁNÍ VÍRY

5. ZAMYŠLENÍ NAD BOŽÍM SLOVEM

Text: Židům 2, 10-18

„Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: ‚Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.‘ A jinde praví: ‚Také já svou důvěru složím v Boha.‘ A dále: ‚Hle, já a děti, které mi dal Bůh.‘ Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Neujímá se přece andělů, ale ‚ujímá se potomků Abrahamových‘. Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.“

Velký čtvrtek je v církvi dnem, ve kterém si připomínáme památku ustanovení večeře Páně. Je to však výjimečná památka, protože si v jejím průběhu připomínáme Ježíšovu oběť na Golgatském kříži. Připomínáme si jí dva tisíce let... ne však pouze na Velký čtvrtek. Sám Ježíš prikázal svým následovníkům to, aby slavili tuto památku... a první křesťané „lámali chléb“ vlastně každý den (viz. Sk. 2, 42a46).

To znamená, že Večeře Páně není jen obyčejnou připomínkou. Ve večeři páně je totiž ukrytý neobvyklý obsah. Ve Večeři Páně je obsažena přítomnost těla a krve Ježíše, našeho Spasitele. Ježíš Kristus žije a skrze účast ve svátosti stolu Páně máme i my živé společenství s Ježíšem.

Náš biblický odsek hovoří o Kristu rovněž jako o **veleknězi**. Zdůrazňuje Jeho velikost a majestát, Jeho vyvýšení. Připomíná nám však i cestu, kterou Ježíš prošel proto, aby od Otce získal tuto hodnost. Přibližuje nám Jeho lidství a Jeho ponížení.

V našem textu čteme, že Ježíše „...**skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich (naší) spásy...**“ Ježíš toto utrpení na sebe přijal bez jakéhokoliv odmouvání. Skrze to nám dal důkaz, že je zcela poslušný Otcově vůli.

Ježíšovo pokoření se nemělo žádné hranice. Nejlépe nám to přibližuje apoštol Pavel v epištole Filipským, kde o Ježíši píše toto: „**Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.**“ (Flp 2, 6-8).

Ježíš se tak ponížil, že žádný člověk už nepotřebuje jiného prostředníka, aby mohl přijít k Bohu. Ježíš je blízký lidem prostým, těm, kteří jsou odstrčeni, sami, nebo postižení. Je blízký rovněž dětem. Sám sebe nazývá našim bratrem.

Ježíš se k nám sklání, když se k němu modlíme. Sklání se k nám také ve svátosti Večeře Páně. Večeře Páně je tedy pro nás důkazem toho, že Ježíšova oběť, kterou podstoupil na kříži je stále aktuální. Stále z ní můžeme čerpat. Kdykoli přistupujeme s vírou a upřímností ke stolu Páně, můžeme prožít to, že nám Ježíš udílí milost, odpuštění a spasení...

Památka nás nutí k tomu, abychom se dívali zpátky. Ježíš nám však přikázal hledět nejen na Jeho kříž, ale i do budoucnosti. Apoštol Pavel říká, že „kdykoli jíme tento chléb a z tohoto kalicha pijeme, máme zvěstovat smrt Páně, než přijde...“.

To znamená, že když přistupuji ke svátosti večeře Páně, měli bychom se dívat nejen zpátky, měli bychom si nejen připomínat své hříchy a vyznávat je, ale měli bychom se dívat také do budoucnosti a očekávat druhý příchod Ježíše Krista a Jeho království. Večeře Páně má tedy i rozměr očekávání... a pozvánka ke stolutady na zem symbolizuje to, že Ježíš nás zve i ke svému stolu v nebi

Jestliže při pohledu zpět, na Kristův kříž, se musíme pokořit a vyznat své hříchy, nechat je pod křížem, tak při pohledu na věčnost se můžeme cítit poctěni. Je totiž opravdu velkým privilegiem to, že Ježíš, nás nehodné, zve do svého království.

Přistupovat k večeři Páně, ke stolu Páně bychom měli vždy s velkou pokorou... protože „*já, ubohý a nuzný hříšník*“ jsem poctěn tím, že jsem pozván ke stolu Páně. Díky Ježíši a Jeho oběti na kříži jsem však poctěn i pozváním k večeři Beránkově v nebi. Může si někdo z nás představit větší privilegium...?

V 17 v. našeho textu je Ježíš nazván veleknězem poprvé. Zároveň však autor tohoto dopisu ukazuje na vlastnosti, se kterými je spojována kněžská funkce Spasitele – na milosrdenství a věrnost. Jako milosrdný velekněz má Kristus ukázat na celou velikost Božího milosrdenství. Jako věrný velekněz má být pro lidi vzorem neochvějné věrnosti Bohu.

Náš text končí slovy: „**Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.**“ Obecně se na tato slova odvoláváme tehdy, když procházíme utrpením. Jsou velkou pomocí lidem, kteří nesou kříž. Ježíš je tehdy velmi blízko. Ale ve světle úvah na téma Večeře Páně vidíme pomoc Ježíše také v takových chvílích, kdy ztrácíme směr, když se doslova otáčíme zády k Bohu a padáme na naší cestě víry. Ježíš je však tím, kdo nás nehodné vede do svého království. Je to náš skutečný bratr, průvodce, vůdce a obhájce u Otce. Amen.

Otázky:

Jak často slavili Večeři Páně první křesťané?

Jakým směrem se máme dívat v průběhu slavení památky Večeře Páně?

Co znamená, že Ježíš je „velekněz“?

6. MODLITBA

7. MODLITBA PÁNĚ

8. PÍSEŇ:

<https://drive.google.com/open?id=1ZCdk3dyMp7NOmhokInYfnVgdoW9FMM7N>

1. Tak jakýž jsem, ač nemám nic. Však že mi krev Tvá kyne vstříc.
A že mě voláš víc a víc. Beránku Boží k Tobě jdu.
2. Tak jakýž jsem a nečekám. Bych obmyl se neb spasil sám.
V samého Tebe spoléhám. Beránku Boží k Tobě jdu.
3. Tak jakýž jsem, ač mnohý mrak. Můj kalí mír a víry zrak.
A ducha svírá všelijak. Beránku Boží k Tobě jdu.
4. Tak jakýž jsem, pln neřestí, však zdraví, světla, radosti v tvém lůnu doufám nalézti: beránku Boží,
k Tobě jdu!
5. Tak jakýž jsem, ač všecko víš Mne přijmeš, spasíš, potěšíš.
Vždyť Ty svých slibů nerušíš. Beránku Boží k Tobě jdu.

9. ZÁVEREČNÉ POŽEHNÁNÍ

Tekst: List do Hebrajczykův 2,10-18

Przystalo bowiem, aby Ten, dla którego i przez którego istnieje wszystko, który przywiódł do chwały wielu synów, sprawcę ich zbawienia uczynił doskonałym przez cierpienia. Bo zarówno ten, który uświęca, jak i ci, którzy bywają uświęceni, z jednego są wszyscy; z tego powodu nie wstydzi się nazywać ich braćmi, mówiąc: Będę opowiadał imię twoje braciom moim, będę cię chwalił pośród zgromadzenia; i znowu: Ufność w nim pokładać będę; i znowu: Otom Ja i dzieci, które dał mi Bóg. Skoro zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, więc i On również miał w nich udział, aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby wyzwolić wszystkich tych, którzy z powodu lęku przed śmiercią przez całe życie byli w niewoli. Bo przecież ujmuje się On nie za aniołami, lecz ujmuje się za potomstwem Abrahama. Dlatego musiał we wszystkim upodobnić się do braci, aby mógł zostać miłosiernym i wiernym arcykapłanem przed Bogiem dla prześlania go za grzechy ludu. A że sam przeszedł przez cierpienie i próby, może dopomóc tym, którzy przez próby przechodzą.

Wielki Czwartek jest w kościele dniem, w którym przypominamy sobie pamiątkę ustanowienia Wieczery Pańskiej. Jest to jednak szczególnego rodzaju pamiątka, bo podczas niej przypominamy sobie ofiarę Jezusa na krzyżu Golgoty. Obchodzimy ją od dwóch tysięcy lat... ale nie tylko w Wielki Czwartek. Sam Jezus nakazał swoim naśladowcom obchodzić tę pamiątkę, a pierwsi chrześcijanie „tawali chleb” właściwie codziennie (zob. Dz 2, 42, 46).

To oznacza, że Wieczera Pańska nie jest tylko zwykłą pamiątką. W Wieczery Pańskiej zawarta jest bowiem niezwykła treść. W Wieczery Pańskiej zawarta jest obecność ciała i krwi Jezusa, naszego Zbawiciela. Jezus Chrystus żyje, a przez udział w sakramencie Stołu Pańskiego mamy żywą społeczność z Jezusem.

Nasz fragment rzedstawia nam także Jezusa jako Arcykapłana. Podkreśla Jego wielkość i majestat, jego wywyższenie ponad niebiosy. Przypominam nam też i przedstawia drogę, jaką Jezus przebył, aby otrzymać od Ojca tę godność. Przedstawia jego człowieczeństwo i jego poniżenie.

W naszym tekście czytamy, że Jezusa „...*sprawcę ich zbawienia uczynił doskonałym przez cierpienia...*” Jezus owo cierpienie przyjął na siebie bez szemrania i bez jakichkolwiek oporów. Przez to dał dowód, że okazuje całkowite posłuszeństwo woli Ojca.

Poniżenie Jezusa było bezgraniczne. Najlepiej oddaje to apostoł Paweł w Liście do Filipian, gdzie o Jezusie powiada: „...*choć był w postaci Bożej, nie upierał się zachłannie przy tym, aby być równym Bogu, lecz wyparł się samego siebie, przyjął postać sługi i stał się podobny ludziom; a okazawszy się z postawy człowiekiem, uniżył samego siebie i był posłuszny aż do śmierci, i to do śmierci krzyżowej*” (Flp 2, 6-8).

Jezus stał się tak niski, że żaden człowiek nie potrzebuje już innego pośrednika, aby przyjść do Boga. Jest bardzo bliski ludziom prostym, odrzuconym, samotnym, upośledzonym, jest bliski również dzieciom. Samego siebie nazywa naszym bratem.

Jezus zniża się do nas, gdy się do niego modlimy. Jezus zniża się do nas również w Sakramencie Ołtarza. Wieczera Pańska jest więc dla nas dowodem tego, że ofiara Jezusa poniesiona na krzyżu jest ciągle aktualna. Ciągle

możemy z niej korzystać. Ilekroć przystępujemy z wiarą i szczerze do Stołu Pańskiego, mamy dowód tego, że Jezus udziela nam łaski, przebaczenia i zbawienia...

Pamiętka każe spoglądać wstecz. Jezus nakazał nam z jednej strony wspominać Jego krzyż, ale z drugiej kazał też spoglądać w przyszłość. Apostoł Paweł powiada, że „ilekroć ten chleb jemy i z kielicha pijemy winniśmy zwiastować śmierć Pańską, aż przyjdzie...”.

To oznacza, że przystępując do Sakramentu Ołtarza, powinniśmy spoglądać nie tylko wstecz, nie tylko wspominać i wyznawać swe grzechy i przewinienia, ale mamy też spoglądać w przyszłość i oczekiwać ponownego przyjścia Jezusa Chrystusa oraz Jego Królestwa. Wieczera Pańska ma więc także wymiar oczekiwania... A zaproszenie do stołu tutaj na ziemi oznacza, że Jezus zaprasza nas także do swojego stołu w niebie...

O ile w spojrzeniu wstecz na krzyż Chrystusa musimy się upokorzyć i wyznać swoje grzechy, złożyć je pod krzyżem, o tyle w spojrzeniu na wieczność możemy czuć się zaszczytzeni. Jest to naprawdę wielki przywilej, że Jezus, nas niegodnych, zaprasza do swojego Królestwa.

Korzystanie z wieczerzy Pańskiej, przystępowanie do Stołu Pańskiego powinniśmy zawsze traktować z wielką pokorą... Bo „*Ja biedny, nędzny grzeszny człowiek*” dostępuję zaszczytu zaproszenia do Stołu Pańskiego. Dzięki Jezusowi i jego ofierze na krzyżu, dostępuję też jednak zaszczytu zaproszenia do Wieczerzy Barankowej w niebie. Czy można sobie wyobrazić większy przywilej...?

W 17 w. naszego tekstu Chrystus określony jest mianem arcykapłana po raz pierwszy. Równocześnie autor listu wskazuje też jednak na atrybuty, z którymi związana jest kapłańska funkcja Zbawiciela – są nimi miłosierdzie oraz wierność. **Jako arcykapłan miłosierny**, ma Chrystus ukazać cały ogrom miłosierdzia Bożego. **Jako arcykapłan wierny**, ma stanowić dla ludu wzór niezłomnej wierności wobec Boga.

Nasz fragment kończy się słowami: „***A że sam przeszedł przez cierpienie i próby, może dopomóc tym, którzy przez próby przechodzą.***” Na ogół powołujemy się na te słowa, gdy przechodzimy przez cierpienia. Są one wielką pomocą dla ludzi niosących krzyż. Jezus jest nam wtedy bardzo bliski. Ale w świetle rozważań na temat Wieczerzy Pańskiej dostrzegamy też pomoc Jezusa w takich chwilach, kiedy tracimy kierunek, kiedy dosłownie odwracamy się od Boga i upadamy na naszej drodze wiary. Jezus jest jednak tym, który nas niegodnych prowadzi do swojego Królestwa. On jest bowiem naszym prawdziwym Bratem, Przewodnikiem, Wodzem i Orędownikiem u Ojca. Amen.

Pytania:

Jak często obchodzili Wieczere Pańską pierwsi chrześcijanie?

W jakim kierunku spoglądać mamy podczas pamiętki Wieczerzy Pańskiej?

Co oznacza, że Jezus jest „arcykapłanem”?